

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

στην πρόταση νόμου «Για την εξόφληση ληξιπρόθεσμων απαιτήσεων από οφειλές σε πιστωτικά ιδρύματα - τα»

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Α

Είναι γνωστό το πρόβλημα που δημιουργήθηκε με τις καθυστερημένες οφειλές από συμβάσεις δανείων ή πιστώσεων φυσικών ή νομικών προσώπων ή συνεταιρισμών με πιστωτικά ιδρύματα. Το μέγεθος αυτών των ληξιπρόθεσμων και απαιτούμενων οφειλών, στις περισσότερες περιπτώσεις, διογκώθηκε τόσο πολύ, που ούτε οι δανειολήπτες μπορούν να καταβάλλουν τα χρέη τους, ούτε τα πιστωτικά ιδρύματα έχουν τη δυνατότητα να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις τους.

Στην ταχεία εξέλιξη αυτών των χρεών συνέβαλαν αποφασιστικά και διάφοροι λόγοι μεταξύ των οποίων και:

1. Η παρερμηνεία από τις τράπεζες της απόφασης 289/1980 της Νομισματικής Επιτροπής, όπως δέχθηκαν οι 8 και 9/1998 αποφάσεις της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου.

2. Τα υψηλά επιτόκια κυρίως της περιόδου 1985 - 1995 και οι υψηλοί τόκοι υπερημερίας.

3. Η δυνατότητα που δόθηκε, εκτοκισμού, των τόκων σε μικρότερο χρονικό διάστημα από το οριζόμενο στον Α.Κ. και στον ΕΝΑΚ.

4. Η απότομη άνοδος των τιμών των γεωργικών και κτηνοτροφικών εφοδίων και η σοβαρή μείωση των τιμών των αγροτικών προϊόντων και

5. Η μη εφαρμογή από τα πιστωτικά ιδρύματα της διάταξης του άρθρου 27 του ν. 2076/1992, σύμφωνα με την οποία έπρεπε: α) να παύουν τον εκτοκισμό των τόκων με τη συμπλήρωση 12 μηνών που παρέμειναν ανεϊσπρακτοι, β) να μην χορηγούν νέα δάνεια προς πληρωμή των οφειλόμενων σε αυτά ληξιπρόθεσμων τόκων, γ) να μην προβαίνουν σε ρυθμίσεις οφειλών και δ) να μην κεφαλαιοποιούν τους τόκους, παρά μόνον υπό προϋποθέσεις. Αντίθετα όλα τα πιστωτικά ιδρύματα, χωρίς καμία εξαίρεση, παρέβησαν τις ως άνω υποχρεώσεις τους και με αλληπάλληλες νέες ρυθμίσεις νομιμοποίησαν παράνομους εκτοκισμούς τόκων, τους συνέχισαν και μετά το κλείσιμο των αλληλόχρεων λογαριασμών, κεφαλαιοποίησαν τους τόκους και χορήγησαν νέα δάνεια.

Η έκταση και η οξύτητα του προβλήματος καταφαίνεται και από το ότι πολλοί άνθρωποι οδηγήθηκαν στο θάνατο από την αδυναμία στην οποία περιήλθαν να εξοφλήσουν τα χρέη τους και την πίεση που δέχθηκαν γι' αυτό, αλλά και από το ότι η Κυβέρνηση, ύστερα από συνεχή πίεση της Ν.Δ. και των Βουλευτών της, με ερωτήσεις, αναφορές, επερωτήσεις και τροπολογίες επί 3,5 περίπου χρόνια, αναγκάστηκε μέσα στα δύο τελευταία χρόνια να εισηγηθεί και να ψηφισθούν διατάξεις σε τρεις νόμους (ν. 2601/1998, 2789/2000 και 2873/2000).

Κατά τη συζήτηση των ανωτέρω νόμων επισημάνθηκε κυρίως από Βουλευτές της Ν.Δ., ότι οι ψηφιζόμενες διατάξεις δεν αντιμετωπίζουν αποτελεσματικά το πρόβλημα. Το αγγίζουν μόνο χωρίς να το επιλύουν. Εντοπίστηκε δε αυτό στα εξής για το άρθρο 30 του ν. 2789/2000:

Αποκλείει μεγάλο αριθμό δανειοληπτών από την υπαγωγή στη ρύθμιση. Νομιμοποιεί παράνομους ανατοκισμούς με την μη αναδρομική εφαρμογή του. Αγνόησε τις αποφάσεις 8 και 9/1998 της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου. Θέτει προϋποθέσεις υπαγωγής στη ρύθμιση και όρους που την καθιστούν χειρότερη από πολλές προηγούμενες. Δεν προβλέπει κυρώσεις κατά των πιστωτικών ιδρυμάτων για τη μη συμμόρφωσή τους προς τις διατάξεις του. Δεν αντιμετωπίζει το σοβαρότατο ζήτημα των καταχρηστικών όρων των δανειστικών συμβάσεων και άλλα.

Από πολλούς Βουλευτές κατά τη συζήτησή του καταγγέλθηκε ότι και η ρύθμιση αυτή απηχεί τις απόψεις των πιστωτικών ιδρυμάτων και εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους μόνον.

Στο χρονικό διάστημα που πέρασε από την έναρξη ισχύος των νόμων 2601/1998 και 2789/2000 επιβεβαιώθηκαν απόλυτα οι αιτιάσεις που διατυπώθηκαν για τις δύο αυτές ρυθμίσεις.

Με την από 19.11.1998 γνωμοδότησή τους οι καθηγητές του Πανεπιστημίου Δημ. Τσάτσος (Ευρωβουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ.), Ελ. Στεφάνου (πρ. Υφυπουργός του ΠΑ.ΣΟ.Κ) και Ανδρ. Λοβέρδος (Βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ.), δέχονται ότι: α) είναι αντισυνταγματική η διάταξη του άρθρου 12 εδάφιο βα του ν. 2601/1998 περί αυτοδίκαιου ανά εξάμηνο ανατοκισμού ελλείψει σχετικής συμφωνίας των προ του νόμου αυτού δανείων, β) νομιμοποιήθηκαν παραγεγραμμένοι τόκοι (άρθρο 250 παρ. 15 Α.Κ.), γ) η διάταξη του άρθρου 12 παρ. 2 εδάφιο αα πρέπει να ερμηνευθεί σύμφωνα με τις αποφάσεις 8 και 9 της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου και τη νομοθετική αρχή του άρθρου 12 παρ. 1 και δ) η διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 12 δεν μπορεί να εφαρμοστεί, διότι οι συμβιβασμοί στους οποίους αναφέρεται έγιναν με βάση την τότε ισχύουσα νομοθεσία, ενώ μετά τις ανωτέρω αποφάσεις της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου έπαψαν να έχουν ισχύ και πρέπει να αναπροσαρμοστούν και όσα κρίθηκαν τελεσίδικα.

Η ίδια η Κυβέρνηση (Α.Π. 568/19.10.2000 απάντηση Υπουργού Γεωργίας στην 2622/27.9.2000 ερώτηση Βουλευτή της Ν.Δ.) δέχεται ότι «ο αριθμός των οφειλετών της Α.Τ.Ε. που ευνοούνται από το άρθρο 30 του Ν. 2789/2000 είναι πολύ μικρός» και ότι «το πρόγραμμα ρύθμισης της Α.Τ.Ε. με την εγκύκλιο της 55/99 περιέχει όρους (πιο) ευνοϊκούς». Η ίδια η Α.Τ.Ε. σε έγγραφά της προς δανειολήπτες της δέχεται ότι οι οφειλές τους με εφαρμογή του άρθρου 30 είναι μικρότερες από όσες συνάγονται με βάση τις παλιές ρυθμίσεις. Το ίδιο δέχονται σε έγγρατά τους και η Εθνική Τράπεζα και η Ε.Τ.Β.Α.. Το αυτό κατ' αναλογία ισχύει και για τα λοιπά πιστωτικά ιδρύματα.

Πρέπει να παρατηρηθεί ότι στη ρύθμιση υπάγονται και οι αγρότες, οι οποίοι είχαν κάνει προηγούμενες ρυθμίσεις με την Α.Τ.Ε., ενώ αποκλείονται οι δανειολήπτες των άλλων πιστωτικών ιδρυμάτων. Επομένως, αν ο αριθμός των οφειλετών της Α.Τ.Ε. που υπάγονται στη ρύθμιση είναι μικρός, ο αριθμός των οφειλετών των άλλων τραπεζών είναι απειροελάχιστος. Και αυτό συνάγεται από την ανωτέρω ομολογία της ίδιας της Κυβέρνησης !!!

Από όλα αυτά προκύπτει, κατά τρόπο που δεν επιδέχεται αμφισβητήσεις, ότι οι ανωτέρω δυο ρυθμίσεις δεν επέτυχαν τον επιδιωκόμενο σκοπό. Δεν έλυσαν το πρόβλημα, που οδήγησε 50 περίπου α Έλληνες πολίτες σε

αυτοκτονία, χιλιάδες επιχειρήσεις στην εκποίηση της περιουσίας του σε πλειστηριασμούς και αρκετές δεκάδες χιλιάδες ατομικές περιουσίες σε αναγκαστικές μεταβιβάσεις σε τρίτους ή στις ίδιες τις τράπεζες. Δεν αντιμετωπίστηκε επομένως σοβαρά το πρόβλημα που και σήμερα καταταλαιπωρεί μια μεγάλη μερίδα του Ελληνικού Λαού, η οποία βρίσκεται σε πραγματική απόγνωση.

Είναι γι' αυτό επιβεβλημένη η τροποποίηση των ανωτέρω διατάξεων για την αποτελεσματική αντιμετώπιση και λύση του προβλήματος που δημιούργησε ο ανατοκισμός των τόκων και σε μικρότερο χρονικό διάστημα από το οριζόμενο από τον Α.Κ. και τον Εισαγωγικό Νόμο, αλλά και πολλές άλλες μεθοδεύσεις και παρόμοιες ενέργειες.

Και τέτοια αποτελεσματική αντιμετώπιση και λύση θα υπάρξει μόνον αν γίνει νόμος του Κράτους η παρούσα πρόταση νόμου, η οποία προσαρμόζει το δίκαιο στη νομολογία της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου και των κατωτέρω δικαστηρίων μας, επεκτείνει την υπαγωγή και των τραπεζών στο νομικό καθεστώς και ισχύει για όλους του Έλληνες πολίτες, υποχρεώνει τις τράπεζες σεβόμενες το νόμο να επιδείξουν στους δανειολήπτες τα αποδεικτικά έγγραφα της εξέλιξης του χρέους τους, αντιμετωπίζει δίκαια και ίδια όλους τους Έλληνες πολίτες που δανείστηκαν από τις τράπεζες, υποχρεώνει τις τράπεζες να μην περιλαμβάνουν στις δανειστικές συμβάσεις όρους που αντίκεινται σε διατάξεις δημόσιας τάξης του Α.Κ. και του Εισ.Ν.Α.Κ. και σε διεθνείς συμφωνίες και νόμους, αναστέλλει τους πλειστηριασμούς μέχρι ενός εύλογου χρόνου και κυρίως θέτει ένα ανώτατο όριο πέρα από το οποίο δεν μπορεί να εξελιχθεί το δάνειο.

Με τις προτεινόμενες διατάξεις ορίζονται ειδικότερα:

B

Άρθρο 1

Αναφέρονται όλες οι οφειλές των δανειοληπτών όλων των κατηγοριών της παραγράφου Α προς τις τράπεζες ή άλλα πιστωτικά ιδρύματα που υπάγονται στις διατάξεις αυτής της πρότασης νόμου. Επίσης στα εδάφια αα έως και ηα αναφέρονται και οι προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για την υπαγωγή τους στη ρύθμιση.

Στην παράγραφο Β διευκρινίζεται ότι στη ρύθμιση αυτής της πρότασης περιλαμβάνονται όλες οι από δάνεια κ.λπ. οφειλές, είτε αυτές ρυθμίστηκαν με προηγούμενους νόμους ή συμβάσεις είτε δεν ρυθμίστηκαν.

Άρθρο 2

Ενοποιείται το νομικό καθεστώς που ισχύει για τους απλούς πολίτες ή τις ενώσεις τους (νομικά πρόσωπα, συνεταιρισμοί, ομάδες φυσικών προσώπων κ.λπ.) με το νομικό καθεστώς των τραπεζών στις διατάξεις του Α.Κ. και του Εισ.ΝΑΚ.

Άρθρο 3

Καθορίζεται ανώτατο όριο (πλαφόν) μέχρι του οποίου μπορεί να εξελιχθεί το συναπτόμενο δάνειο κ.λπ. με

όλες τις επιβαρύνσεις του και για τα δάνεια, που είναι σήμερα ληξιπρόθεσμα και απαιτητά, αλλά και για κείνα που θα καταστούν τέτοια στο μέλλον. Το ανώτατο αυτό όριο δεν μπορεί να υπερβεί το τριπλάσιο του αρχικού κεφαλαίου (αρχικό κεφάλαιο Χ 3).

Άρθρο 4

Από το τριπλάσιο του αρχικού κεφαλαίου αφαιρούνται οι γενόμενες μερικές καταβολές και το απομένον αποτελεί την πραγματική οφειλή του δανειολήπτη που ρυθμίζεται κατά τις διατάξεις της παρούσας πρότασης.

Άρθρο 5

Με το άρθρο αυτό αντιμετωπίζονται λεπτομερειακά θέματα και κυρίως διευκρινίζεται το προηγούμενο άρθρο και ορίζεται ο τρόπος καταβολής του απομένοντος υπολοίπου. Ήτοι, αν οι γενόμενες καταβολές εξήντησαν το τριπλάσιο του αρχικού κεφαλαίου δεν οφείλεται τίποτε, αν το υπερέβησαν δεν επιστρέφεται κανένα ποσό, αν απομένει υπόλοιπο προς καταβολή, τότε αυτό καταβάλλεται σε 10 ίσες εξαμηνιαίες δόσεις και εάν καθυστερήσει η εξόφληση τριών δόσεων τότε καθίσταται ληξιπρόθεσμο και απαιτητό το υπόλοιπο και εισπράττεται κατά το νόμο.

Άρθρο 6

Καθορίζεται με κάθε λεπτομέρεια η διαδικασία ρύθμισης καταβολής του οφειλόμενου ποσού και οι συνέπειες μη τήρησης των υποχρεώσεων και για τα δυο μέρη.

Άρθρο 7

Ορίζεται η διαδικασία επίλυσης των διαφορών που μπορεί να προκύψουν κατά την εκκαθάριση του χρέους και τον προσδιορισμό του ύψους του οφειλόμενου ποσού.

Άρθρο 8

Αντιμετωπίζεται η τύχη των γενόμενων πλειστηριασμών ακινήτων των οφειλετών δανειοληπτών, τα οποία περιήλθαν σε τρίτους ή στις ίδιες τις επισπεύδουσες τράπεζες ή υπαλλήλους τους. Επίσης ορίζεται ότι απαγορεύεται η διεξαγωγή πλειστηριασμών από της ισχύος της παρούσας πρότασης νόμου και μέχρι συνδρομής των προϋποθέσεων της παρ. δα του άρθρου 5.

Άρθρο 9

Ορίζεται στο άρθρο αυτό ότι στις διατάξεις αυτές της πρότασης νόμου περιλαμβάνονται και τα δάνεια που συνήφθησαν με την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου και τα οποία όταν κατέστησαν ληξιπρόθεσμα και απαιτητά δεν πληρώθηκαν από τους δανειολήπτες τους και βεβαιώθηκαν στις Δ.Ο.Υ. προς είσπραξη από τους δανειολήπτες τους ως δημόσιο έσοδο.

Επίσης καθορίζεται ο τρόπος είσπραξης και πληρω-

μής στις Δ.Ο.Υ. και η αναστολή κάθε δικαστικής ή εξώδικης ενέργειας των Δ.Ο.Υ. προς είσπραξή τους.

Άρθρο 10

Αναφέρονται οι καταργούμενες διατάξεις.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ

Για την εξόφληση ληξιπρόθεσμων απαιτήσεων από οφειλές σε πιστωτικά ιδρύματα.

Άρθρο 1

Έκταση εφαρμογής

1. Στη ρύθμιση του παρόντος νόμου υπάγονται όλες οι οφειλές προς τις τράπεζες ή άλλα πιστωτικά ιδρύματα που προέρχονται από δανειστικές συμβάσεις ή αλληλόχρεους λογαριασμούς ή πιστωτικές κάρτες ή οποιαδήποτε άλλη συμβατική σχέση, που έχουν συναφθεί μεταξύ φυσικών ή νομικών προσώπων ή συνεταιρισμών ή ομάδων παραγωγών ως δανειοληπτών και τραπεζών ή άλλων πιστωτικών ιδρυμάτων ως χορηγών των δανείων, αν συντρέχει μία από τις εξής προϋποθέσεις:

α) Να έχει λήξει ο συμβατικός χρόνος εξόφλησης του δανείου της αρχικής σύμβασης προ της έναρξης της ισχύος του παρόντος νόμου. Οι μεταγενέστερες παρατάσεις λήξεως του χρόνου εξοφλήσεως, που περιέχονται σε σχετικές συμβάσεις, δεν λαμβάνονται υπόψη.

β) Να έχει επιβαρυνθεί το υπόλοιπο οφειλόμενο ποσό με τόκους υπερημερίας με επιτόκιο υψηλότερο του αναφερόμενου στην αρχική δανειστική σύμβαση, έστω κι αν αυτό είναι το νόμιμο.

γ) Να έχει επιβαρυνθεί το υπόλοιπο οφειλόμενο ποσό με τόκους από εκτοκισμό με βάση την απόφαση 289/1980 της Νομισματικής Επιτροπής ή μετά το κλείσιμο του αλληλόχρεου λογαριασμού ή μετά την παρέλευση του χρόνου εξόφλησης της αρχικής σύμβασης και της ρύθμισης της καταβολής του χρέους σε δόσεις, στις οποίες περιλαμβάνονται και τόκοι υπερημερίας και τόκοι από εκτοκισμό τόκων.

δ) Στο τελεσίδικα ή αμετάκλητα με διαταγή πληρωμής ή δικαστική απόφαση καθορισθέν ποσό, που επιδικάσθηκε, να περιέχονται και τόκοι υπερημερίας ή τόκοι από ανατοκισμό ή και τα δύο κατά τις ανωτέρω περιπτώσεις βε και γβ του παρόντος άρθρου.

ε) Να έχει επακολουθήσει της λήξης του δανείου της αρχικής σύμβασης νέα ή και μεταγενέστερη αυτής συμβατική ρύθμιση της καταβολής του χρέους σε δόσεις και για ποσό στο οποίο περιλαμβάνονται τόκοι υπερημερίας ή τόκοι από ανατοκισμό κατά τις ανωτέρω περιπτώσεις βε και γβ.

στ) Να έχουν γίνει καταβολές έναντι του δανείου, οι οποίες καταλογίσθηκαν σε τόκους υπερημερίας ή σε τόκους από ανατοκισμό κατά τις ανωτέρω βε και γβ περιπτώσεις.

ζ) Οι οφειλές προς είσπραξη να αποτελούν αξίωση ή των δανειστριών τραπεζών και των λοιπών πιστωτικών ιδρυμάτων ή να είναι βεβαιωμένες ως δημόσιο έσοδο στις αρμόδιες κατά τύπο Δ.Ο.Υ., ως προερχόμενες από δανεισμούς που έγιναν με την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου και οι οποίες κατά το χρόνο της βεβαίωσης να έχουν επιβαρυνθεί με τόκους υπερημερίας ή τόκους από εκτοκισμό κατά τις ανωτέρω βε και γβ περιπτώσεις.

σεις.

η) Να έχει επιβαρυνθεί το οφειλόμενο ποσό με τόκους από εκτοκισμό μετά το κλείσιμο του αλληλόχρεου λογαριασμού ή με τόκους υπερημερίας κατά παράβαση του άρθρου 27 του ν. 2076/1992.

2. Στις διατάξεις του παρόντος νόμου υπάγονται όλοι οι ανωτέρω οφειλότες της παραγράφου 1 ανεξάρτητα από το αν ρύθμισαν ή δεν ρύθμισαν τις οφειλές τους με βάση τις διατάξεις των νόμων 2601/1998 και 2789/2000 ή εσωτερικών εγκυκλίων και διαταγών των δανειστριών τραπεζών ή άλλων πιστωτικών ιδρυμάτων.

Άρθρο 2

Ενοποίηση νομικού καθεστώτος

α) Από την έναρξη της ισχύος του παρόντος καταργείται η απόφαση 289/1980 της Νομισματικής Επιτροπής και στο εξής για τα κάθε μορφής δάνεια των τραπεζών ή άλλων πιστωτικών ιδρυμάτων από συμβάσεις ή αλληλόχρεους λογαριασμούς ή χορηγήσεις πιστώσεων μέσω πιστωτικών δελτίων (καρτών) κ.λπ. ως προς τον ανατοκισμό των τόκων τους εφαρμόζονται οι διατάξεις του Αστικού Κώδικα (άρθρα 293-296) και του Εισαγωγικού του Νόμου (άρθρο 110).

β) Οι τράπεζες και τα λοιπά πιστωτικά ιδρύματα υποχρεούνται να μη περιλαμβάνουν στις δανειστικές τους συμβάσεις όρους που αντίκεινται σε νόμους και διεθνείς συμφωνίες που δεσμεύουν και την Ελλάδα.

Άρθρο 3

Καθορισμός ανωτάτου ορίου οφειλής

Όλες οι οφειλές του προηγούμενου άρθρου 1 δεν μπορούν να υπερβούν το τριπλάσιο του αρχικού κεφαλαίου του δανείου ή του αθροίσματος των αρχικών κεφαλαίων των περισσότερων δανείων ή των αλληλόχρεων λογαριασμών ή των χορηγήσεων πιστώσεων μέσω πιστωτικών δελτίων (καρτών).

Όταν το οφειλόμενο ποσό (κεφάλαιο συν επιβαρύνσεις κάθε μορφής) φθάσει στο τριπλάσιο του αρχικού κεφαλαίου δεν εξελίσσεται περαιτέρω και καθίσταται ληξιπρόθεσμο και απαιτητό από την επομένη της γνωστοποίησης του γεγονότος αυτού στον οφειλέτη, με εξώδικη ανακοίνωση, που κοινοποιείται σε αυτόν με δικαστικό επιμελητή, με δαπάνη του.

Άρθρο 4

Γενόμενες καταβολές

Καταβολές που έχουν γίνει έναντι του δανείου, με τις κάθε μορφής επιβαρύνσεις τους, είτε αυτές καταλογίσθηκαν στα έξοδα είτε στους τόκους από εκτοκισμό είτε στους τόκους υπερημερίας είτε στους συμβατικούς τόκους είτε στο κεφάλαιο, υπολογίζονται και αφαιρούνται από το ποσό στο οποίο ανέρχεται το τριπλάσιο του αρχικού κεφαλαίου και το απομένον μετά την αφαίρεση αποτελεί το πράγματι οφειλόμενο υπόλοιπο.

Άρθρο 5

Ρύθμιση καταβολής υπολοίπου

Εάν οι γενόμενες μερικές καταβολές καλύπτουν ολόκληρο το τριπλάσιο του αρχικού κεφαλαίου τότε ο δανειολήπτης κατά τις ανωτέρω διακρίσεις του άρθρου 3 θεωρείται ότι εξόφλησε πλήρως το χρέος του και δεν

οφείλει τίποτε πλέον στη δανείστρια τράπεζα ή στο πιστωτικό ίδρυμα.

Εάν το σύνολο των γενομένων μερικών καταβολών υπερβαίνει το τριπλάσιο του αρχικού κεφαλαίου δεν δικαιούται να αναζητήσει το επιπλέον ποσόν που κατέβαλε ούτε ως αχρεωστήτως καταβληθέν ή γι' άλλη αιτία κατά τις διατάξεις του Α.Κ..

Το υπόλοιπο που απομένει μετά την αφαίρεση του συνόλου των γενομένων καταβολών από το τριπλάσιο του αρχικού κεφαλαίου καταβάλλεται σε δεκαέξι ίσες εξαμηνιαίες δόσεις ή σε λιγότερες, αν το δεχθεί ο δανειολήπτης, υπογράφοντας σχετική σύμβαση με το δικαιούχο.

Εάν καθυστερήσει η εξόφληση τριών δόσεων τότε ολόκληρο το ανεξόφλητο δάνειο κηρύσσεται ληξιπρόθεσμο και απαιτητό και ο δικαιούχος δικαιούται να προσφύγει σε όλα τα επιτρεπόμενα από το νόμο μέσα για την αναγκαστική είσπραξη του.

Άρθρο 6

Διαδικασία ρύθμισης εξόφλησης του δανείου

Μέσα σε δύο μήνες από την επομένη της δημοσίευσης του παρόντος νόμου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως οι δανείστριες τράπεζες και τα λοιπά πιστωτικά ιδρύματα υποχρεούνται να ανακοινώσουν στο δανειολήπτη οφειλέτη τους: α) το ύψος του αρχικού κεφαλαίου του δανείου ή των δανείων τα οποία συνομολόγησε και εισέπραξε εκείνος, β) τις μερικές καταβολές του, έναντι του δανείου ή των δανείων και των επ' αυτού ή επ' αυτών επιβαρύνσεων από έξοδα και τόκους κάθε μορφής και το σύνολο των καταβολών που αντιστοιχεί στο δάνειο ή σε κάθε δάνειο. Ειδικότερα στην ανακοίνωση, που θα επιδοθεί με δικαστικό επιμελητή με δαπάνη του δανειολήπτη, θα αναφέρονται ο χρόνος καταβολής, το καταβληθέν ποσό, το δάνειο για το οποίο καταβλήθηκε και το κονδύλιο στο οποίο καταλογίσθηκε (αρχικό κεφάλαιο, συμβατικοί τόκοι, τόκοι υπερημερίας, τόκοι από εκτοκισμό, έξοδα), γ) το απομένον υπόλοιπον μετά την αφαίρεση των καταβληθέντων ποσών από το τριπλάσιο του αρχικού κεφαλαίου, το οποίο υποχρεούται να πληρώσει ο δανειολήπτης για να εξοφλήσει πλήρως το χρέος του. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει απομένον υπόλοιπο θα αναφέρεται τούτο ρητά.

Μέσα σε τρεις μήνες από την επομένη της κοινοποίησης της ανακοίνωσης της πρώτης παραγράφου του παρόντος άρθρου οι τράπεζες και τα άλλα πιστωτικά ιδρύματα υποχρεούνται να καλέσουν σε τακτή ημέρα και ώρα το δανειολήπτη, με εξώδικη πρόσκληση που θα του επιδοθεί με δικαστικό επιμελητή και θα τον βαρύνει η δαπάνη, για να υπογράψει τη σύμβαση ρύθμισης της καταβολής του υπόλοιπου χρέους του σε δέκα ίσες εξαμηνιαίες δόσεις με χρόνο της πρώτης δόσης έξι ακριβώς μήνες μετά την υπογραφή της ανωτέρω σύμβασης.

Σε περίπτωση που δεν προσέλθει ο δανειολήπτης ή και προσερχόμενος αρνηθεί να υπογράψει την ανωτέρω σύμβαση, τότε η Τράπεζα δικαιούται μονομερώς να ορίσει χρόνο και ποσό καταβολής, ανακοινώνοντας όμως

αυτό με εξώδικη ανακοίνωση επιδιδόμενη νόμιμα στο δανειολήπτη.

3. Αν αρνηθεί η τράπεζα να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της των δύο πρώτων παραγράφων του παρόντος άρθρου τότε δεν δικαιούται να απαιτήσει την καταβολή του οφειλόμενου σε αυτή ποσού και είναι απαράδεκτη η αγωγή που θα εγείρει ή η επιταγή που θα επιδώσει και κάθε αναγκαστικό μέσο στο οποίο θα προσφύγει για την είσπραξη του οφειλόμενου ποσού.

Άρθρο 7

Διαδικασία επίλυσης διαφορών

Κάθε διαφορά μεταξύ δανείστριας τράπεζας ή άλλου πιστωτικού ιδρύματος και δανειολήπτη ως προς το ύψος του αρχικού κεφαλαίου, τις γενόμενες καταβολές, το απομένον ή όχι υπόλοιπον και το ύψος αυτού και οποιαδήποτε άλλη σχετική διαφορά με την εξόφληση του δανείου, επιλύονται ανεξάρτητα από το επίδοκο ποσό από το Μονομελές Πρωτοδικείο της έδρας της περιφέρειας του Κεντρικού Καταστήματος ή του Υποκαταστήματος που χορήγησε το δάνειο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.

Άρθρο 8

Τύχη πλειστηριασμών

Πλειστηριασμοί που έχουν περατωθεί με μεταγραφή της κατακυρωτικής περίληψης και δυνάμει των οποίων τρίτοι κατέστησαν κύριοι των εκπλειστηριασθέντων πραγμάτων, δεν ανατρέπονται, με την επιφύλαξη των σχετικών διατάξεων του Αστικού Κώδικα και του Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας.

Αν όμως τα εκπλειστηριασθέντα πράγματα κατακυρώθηκαν στις επισπεύδουσες τράπεζες ή άλλα πιστωτικά ιδρύματα ή σε υπαλλήλους τους, οι γενόμενοι πλειστηριασμοί είναι άκυροι και θεωρούνται ως μηδέν ποτε γενόμενοι και ανατρέπονται με σχετική δικαστική απόφαση κατά τις διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας.

Άρθρο 9

Οφειλές στις Δ.Ο.Υ.

Στις διατάξεις της παρούσας πρότασης νόμου υπάγονται και οι οφειλές από δάνεια που συνήφθησαν με την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου και τα οποία όταν κατέστησαν ληξιπρόθεσμα και απαιτητά δεν πληρώθηκαν από τους δανειολήπτες τους και στη συνέχεια βεβαιώθηκαν στις αρμόδιες Δ.Ο.Υ. για να εισπραχθούν ως δημόσιο έσοδο.

Οι δανείστριες τράπεζες και τα λοιπά πιστωτικά ιδρύματα από το εισπραττόμενο υπόλοιπο των δανείων που χορήγησαν, καταβάλλουν στις Δ.Ο.Υ., στις οποίες βεβαιώθηκαν οφειλές από τα ίδια δάνεια, που συνήφθησαν με την εγγύηση των Ελληνικού Δημοσίου, τα ποσά που αναλογούν σε αυτά.

Αναστέλλεται κάθε ενέργεια δικαστική ή εξώδικη των Δ.Ο.Υ. για την είσπραξη του ποσού που έχει βεβαιωθεί σε αυτές και λήγει ο χρόνος της αναστολής όταν συντρέξουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 5 παρ. δα της

παρούσας πρότασης νόμου.

Άρθρο 10
Καταργούμενες διατάξεις

Καταργούνται οι διατάξεις των άρθρων 12 του ν. 2601/1998 και το άρθρο 30 του ν. 2789/2000.

Άρθρο 11
Ακροτελεύτιο άρθρο

Η ισχύς του παρόντος αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Αθήνα, 20 Φεβρουαρίου 2001

Οι Προτείνοντες Βουλευτές

Νικ. Κατσαρός
Γεώρ. Παναγιωτόπουλος
Δημ. Κωστόπουλος
Αριστ. Παυλίδης
Γεώρ. Καρασμάνης
Αλεξ. Κοντός
Ευάγ. Μπασιάκος
Θεοφ. Δημοσχάκης
Σάβ. Τσιτουρίδης
Στ. Παπαδόπουλος
Π. Φουντουκίδου
Ιορδ. Τζαμπζής
Θεόδ. Σκρέκας
Θεοφ. Λεονταρίδης
Ιωαν. Λαμπρόπουλος
Ελευθ. Παπανικολάου
Ανέστ. Αγγελής
Αικατ. Παπακώστα
Αδ. Ρεγκούζας
Αθαν. Νάκος
Γεωρ. Αλογοσκούφης
Δημ. Σιούφας